

[Lønger]

Jeg har lyst til at starte med at sige, at VS ikke mener, at der skal sættes nogen stopper for de flygtninge, der for tiden søger til Danmark. Vi vil gerne være med til på et tidspunkt at diskutere, om nogle af de flygtninge, der opfylder betingelserne for at få flytningstatus, måske skal bosættes i andre lande end Danmark, men det er der jo intet nyt i, og det er der oven i købet taget højde for både i den eksisterende udlændingelov og gennem internationale aftaler. Først og fremmest mener vi slet ikke, at tiden er inde til den slags overvejelser endnu. Andre lande ville jo dø af grin, hvis vi kom og sagde, at nu skulle vi have hjælp med bosætningen af flygtninge. Og selv om vi i det isolerede kvartal, juli kvartal 1985, har forholdsvis flere flygtninge pr. indbyggere end de lande, vi normalt sammenligner os med, er vi fortsat ikke blandt de lande i Europa, der samlet har flest flygtninge i forhold til indbyggertallet. Derfor er den tid slet ikke inde, hvor vi skal diskutere med andre lande, om nogle af de godkendte flygtninge måske skal bosættes dér; de ville dø af grin, hvis vi gjorde det. Men også af den grund synes jeg, at selve grundlaget for forespørgslen er rent plat.

Jeg har lyst til at beskæftige mig med nogle andre sider af flygtningeproblematikken, nemlig den lange behandlingstid, som er belastende for alle parter, også for flygtningene. Den lange tid kan selvfølgelig skyldes, at der er mange sager, men det er ikke en tilstrækkelig forklaring. Efter min mening skyldes det også, at sagerne er for dårligt oplyst, når de sendes til behandling i direktoratet og i flygtningenævnet. Det kan skyldes mange forhold, men jeg vil forsøge at pege på nogle af dem.

For det første er der politirapporterne, som i væsentligt omfang ligger til grund for sagsbehandlingen. De er ofte upræcise, mildt sagt, i et sådant omfang, at udfaldet af sagen kan vendes 180 grader. Der er jo forskel på, om en asylansøger står anført i en politirapport som kurdisk modstandsmand, eller om han står der som terrorist. Jeg har set en sag, hvor en asylansøger oplyser, at han er kurdisk modstandsmand, og i politirapporten står der, at han er terrorist. Det kan ikke være en oversættelsesfejl. Jeg har set en anden sag, hvor en asylansøger fortæller, at han måtte flygte ud ad et vindue midt under en afhøring, og hvor der står i politirapporten,

at han fik lov at gå selv. Det gør jo altså en vis forskel for det endelige udfald, og det betyder i hvert fald, at flygtningenævnet belastes med sager, som det kunne have undgået, hvis direktoratet havde givet asyl. Det lyder ikke som oversættelsesfejl – for bare at nævne to eksempler.

Men der findes selvfølgelig også oversættelsesproblemer, bl.a. fordi en række asylansøgere taler sprog eller dialekter, som vi ikke rigtig har tolke til at klare her i landet. Det kan også skyldes, at tolkene er fjendtligt stemt over for asylansøgerne. Det problem kunne løses ved at bruge tidligere asylansøgere, der efterhånden er anerkendte flygtninge, og som måske har lært at tale dansk.

Endelig er der så den meget væsentlige årsag, at asylansøgere, som har været igennem barske oplevelser med tortur eller henrettelse af venner og familie, ikke uden videre taler om det, som de har været igennem. De giver måske i første omgang en dårlig begrundelse for deres ansøgning om asyl. F.eks. siger de, at de bare kommer for at få uddannelse, arbejde eller bolig, fordi de ikke vil tale om det andet, som de har været igennem, hvorefter de så i anden omgang, måske først efter at have fundet danske venner, som de får tillid til og betror sig til, kommer med den fulde og den hele og den anderledes forklaring, som de ikke i første omgang kunne tale om, men hvor den anden forklaring altså giver et grundlag for asyl. Det er såmænd alment menneskeligt, at man har det sådan, selv om det ser utroværdigt ud, hvis en asylansøger følger noget til forklaringen på et sent tidspunkt, måske først efter at have fået det første afslag fra direktoratet. Ikke desto mindre kan det være gode forklaringer, som er såre menneskelige.

Vores bud på en hurtigere og mere sikker sagsbehandling er derfor først og fremmest, at der allerede i den første fase sættes ind med mere grundige samtaler ved brug af personale, der oven i købet har erfaringer med at tale med mennesker, der har været gennem belastende oplevelser, og som, hvor ressourcekrævende det end er, får de rigtige oplysninger og de rigtige forklaringer ved at bruge den fornødne tid i første omgang. Der er ikke noget at sige til, at flygtninge, der kommer fra en politistat, ikke umiddelbart får nogen tillid til det menneske, der sidder i en polituniform. Hos dem kan den uniform